

Krustaceļa pārdomas (III) “Par ciešanu nozīmi kristieša dzīvē”

09.03.2007.

Gulbenē, pēc poļu žurnāla: “*Na drogach Miłości*”-
Dāvā iespēju citiem, jo arī tev iespēju dāvā Jēzus!

Ievads:

Lūk, Kungs, esmu nostājies Tavā priekšā. Tu un Tavs krusts - es un mans krusts. Tu savu krustu paņēmi aiz mīlestības. Es savu krustu ņemu visbiežāk aiz pienākuma. Tu krustā redzi jēgu un nozīmi, es pret savu krustu izjūtu tikai nepatiku. Kungs, ļauj man kļūt par mīlestības cilvēku un palīdzi man! Lai šis krustaceļš kļūst par manu un daudzu citu cilvēku atgriešanās laiku. Māci mani mīlēt, Kungs, kā Tu mīli. Es sekoju Tev!

1. Jēzus tiek notiesāts uz nāvi

Jēzus tika notiesāts uz nāvi, jo runāja patiesību. *Kas ir patiesība?* - jautāja toreiz Pilāts, un *Kas ir patiesība?* - jautā mūsdienu cilvēks. Kā būt par patiesības cilvēku, kad ir tik grūti atzīt savu vainu, grēku vai kļūdu? Gribētos vienmēr būt to pusē, kuri ir nevainīgi, tomēr tas nav iespējams. Varbūt tu uzskati sevi par bezgrēcīgu? Bet padomā, cik reižu dienā, nedēļā, mēnesī un gadā tu esi tiesājis. Vai tavas tiesas spriedumi vienmēr ir pareizie? Nē. Mūsdienās, kad vērā tiek ņemts tikai *panākumu un attīstības cilvēks*, vājumam nav vietas. Un kā lai savieno patiesību ar vājumu? Protams, nav problēmu - tu esi tikai cilvēks. Varbūt esi cilvēks, tikai kāds cilvēks? Kristus par patiesību upurēja savu dzīvību, un tu?

2. Jēzus ņem savu krustu

Krusts uz pleciem. Cik grūti paņemt krustu: laulības, ģimenes, priesterības, klosterdzīves krustu... Katram tas ir savs un tiek dots saskaņā ar cilvēka aicinājumu. Brīžiem tas ir ļoti smags; laiku pa laikam liekas, ka vairs nav iespējams to panest... Bet Jēzus? Viņš paņēma krustu uz saviem pleciem. Paņēma krustu kopā ar tevi, kopā ar tavu grēku un kopā ar tavu cilvēcisko vājumu. Katram ir jāsatiekas ar savu krustu. Varbūt tu pārāk bieži sevi salīdzini ar citiem: viņiem ir labāk, viņiem ir vieglāk... Tomēr tu tā pa īstam neko nezini... Bieži mēs spriežam tikai pēc tā, ko esam dzirdējuši, izsakām savu spriedumu, lai vienkārši kaut ko pateiktu... Un tā mēs katrs paliekam savu melu un mirāžu pasaulē. Ļauj tagad savā pasaulē ieiet Kristum! Neņem savu krustu, lai turpinātu runāt un spriedelēt par citiem.. Nebaidies no sava krusta; mums visiem un arī tev ir vajadzīgs laiks un pacietība - Jēzus to visu dāvās. Tici!

3. Jēzus pirmo reizi pakrīt zem krusta

“Un kāpēc to visu tev vajadzēja?” - droši vien pateica toreiz kāds garāmgājējs. Nav ko tur ņemties; tāpat esi nelaimīgs un notiesāts. “Un kāpēc to visu tev vajag?” Atstāj savu ģimeni, pamet savu sievu vai vīru, savus bērnus - visu varēsi sākt no jauna!

Cik vienkārši atrast jebkurai savai rīcībai attaisnojumu, cik vienkārši pazaudēt līdzsvaru un pakrist. Cik daudz ir kārdinājumu atmest visam ar roku, atkāpties no reālās dzīves, no tagadnes. Var atstāt, var pamest, var aizmirst uz vienu, divām, trijām dienām - bet vai par to iet runa? Ļoti vienkārši ir izmest kādu cilvēku no savas dzīves, jo, lūk, viņš tevi pievīla. Bet padomā, cik reižu tu pats esi pievīlis Jēzu?! Viņš tomēr kārtējo reizi tev deva izdevību un iespēju - vari visu sākt no jauna. Vai cilvēkam vienmēr jānoraida citu cilvēku? Vai nevienam no mums nav ļauts pakrist? Jēzus nokrita kopā ar tavu grēku - Viņš, bezgrēcīgais. Atļauj arī tu, vājš un grēcīgs cilvēks, citiem būt tādiem pašiem grēcīgiem un vājiem, un kopā ejiet pie Kristus!

4. Jēzus satiekas ar savu Māti

“Māte” - pirmais vārds, kas atskan no mazā bērna lūpām, un, kas zina - varbūt tieši šis vārds “Māte!” - atskan arī kā pēdējais vārds visā cilvēka dzīvē. Kas tavā dzīvē tev ir tava māte? Viņa ir tāda, kāda viņa ir, un necenties viņu labot. Ļauj mammai būt par to, kas viņa ir. Varbūt tu kautrējies, ka viņa ir pārāk vienkārša un nu jau kļūva pārāk veca? Bet arī tu neesi vairs jauns, bet, ja esi, tad mūžīgi jauns nepaliksi. Neatkarīgi no tā, kāda tava māte ir, viņas sirds pukst vienmēr priekš tevis. Arī Jēzum bija Māte. Viņa bija kopā ar savu Dēlu vienmēr, kad varēja. Un, ja viņa nevarēja fiziski būt klāt savam Dēlam, tad viņas sirds vienmēr pukstēja Jēzus Sirds ritmā. Jēzus nepaturēja Mariju, savu Māti, tikai priekš sevis; Viņš atdeva viņu tev. Kāda vieta tavā dzīvē pieder mātei? Varbūt ir pienācis laiks kaut ko mainīt savā dzīvē: varbūt viņa tevi arvien gaida savā vientulībā – visu pamesta, aizmirsta un negribēta... Tu esi vajadzīgs mātei, un māte ir vajadzīga tev. Negaidi, bet ej - tu noteikti satiksi savu māti savā krustaceļā. Bet, ja viņa jau nav starp dzīvajiem, tad tagad novēli viņai mūžīgo mieru.

5. Sīmanis Kirēnietis palīdz Jēzum nest krustu

Nav viegli izdarīt labu darbu, ja tevi piespiež to darīt. Kādreiz bija tā, ka katrs darbs sagādāja prieku; labu darīji bez noguruma. Šodien tu jautā: “Vai tas patiešām ir vajadzīgs?” Visi mēs esam iemācījušies aprēķināt un izkalkulēt, vai tas, vai cits darbs atmaksāsies, vai arī nē. Bet. Tā tīri cilvēciski spriežot - tas, ka Jēzus nomira par tevi, Viņam nemaz nenesa ieguvumu un peļņu. Nedomā pārāk pasaulīgi un nemērī visu tikai ar zemes kritērijiem. Tas ierobežo Dieva darbību tavā dzīvē. Vai tu tici joprojām, ka Dievam nekas nav neiespējams? Vai tevi atkal spiež pienākums atgriezties uz savām mājām, pie savas ģimenes? Bet varbūt tu tomēr to sāksi darīt nevis tāpēc, ka tā vajag, bet tāpēc, ka gribi tā darīt? Neesi par Sīmani Kirēnieti - ledainās kalkulācijas un aprēķinu cilvēku. Bet esi par Sīmani Kirēnieti - cilvēku, kas paņēma un vienkārši nesa krustu.

6. Veronika pasniedz Jēzum lakatu

Beidzot! Kaut viena reize ne tāda, kā visur un visiem. Ir ļoti grūti atbrīvoties no domām - ko un kā padomās par mani citi; kāda būs cilvēku reakcija; ko un kā pateiks? Bet, galu galā, vai par cilvēku būt ir grūti? Veronika paspēra uz priekšu tikai dažus soļus, izspiedās cauri trakojošam pūlim, jo citādāk viņa nevarēja rīkoties. Viņa nevarēja nebūt par Veroniku. Un to viņa izdarīja, neņemot vērā, kā un ko padomās citi. Veronika saņēma atalgojumu, kuru nav iespējams aprēķināt. Jēzus attēls palika uz viņas pasniegtā lakata, bet viņas sirdī - uz mūžīgiem laikiem. Veronika uzvarēja savas bailes, savas šaubas. Un uz ko gaidi tu? Vai gadījumā nav pienācis laiks atstāt silto vietniņu, lai sameklētu sen pazudušo - lai sameklētu sevi?

7. Jēzus pakrīt zem krusta otru reizi

Cik reižu ir jāpiedod? Tev - līdz bezgalībai, man - tad, kad es to gribu un tas man ir izdevīgi. Vai nav ironija? Vai gadījumā tu nepieder pie tādiem cilvēkiem, kuri nekad nepiedod un kuri uzskata, ka taisnība ir vienmēr viņu pusē? Padomā, kad tu pēdējo reizi esi lūdzis piedošanu; kad esi pasniedzis roku? Kad pēdējo reizi esi izjutis kaunu par savu rīcību un saviem vārdiem? Bet varbūt rutīna un tavs slimīgais perfekcionisms jau ir panākuši savu, un tu sevi uzskati par “augstāko mērauklu visam un visiem?” Kāds pirms mirkļa pakrita - nu un kas? Lai sev guļ. Šis pakritušais cilvēks ir Kristus - un pakrita Viņš ne jau krusta smaguma dēļ, bet tāpēc, ka uz tavas sirds ir pārāk daudz smagu akmeņu. Varbūt derētu daudz skaidrāk paskatīties uz sevi, pasauli un citiem? Katrs taču cīnās ar

savām vajībām. Un kas zina: varbūt tieši tu esi citu cilvēku kritienu iemesls. Padomā tagad par to un izdari īsu, ļoti īsu savas sirdsapziņas izmeklēšanu.

8. Jēzus mierina raudošās sievietes

Padot glāzi ūdens bomzīm; uzsmaidīt kādam garāmgājējam; pārsteigt ar mazu dāvanu un labu vārdu kādu cilvēku... Kā jau mūsdienu cilvēki, mēs meklējam izdevību būt cēlsirdīgiem, cītīgi kāpjam varonības augstajā kalnā... It sevišķi tad, kad citi redz un aplaudē. Bet varbūt nekur nav jākāpj? Būt cēlsirdīgam, uzmanīgam, mīlam un varonīgam var būt arī savās mājās... Arī tavai sievai vai vīram, taviem bērniem, brāļiem, māsām, kaimiņiem esi vajadzīgs tu, ir vajadzīgi tavi vārdi, tavi pieskārieni, tavas norādes, tavs mierinājums... Ir diezgan vienkārši palīdzēt citiem, mierināt citus, dāvēt padomus citiem, tiem svešiem... Un cik grūti būt blakus savējiem, tiem, ar kuriem tu esi diendienā! Kas tu esi? Vai tad jau pavisam esi kļuvis nejutīgs? Kur ir tavs smaids, tava laipnība un labestība tavās mājās? Par tevi visi tikai labu runā - tev ir laba reputācija un reklāma. Bet atgriezies no savas reklāmas pasaules un ieej savā realitātē. Nedzīvo vīziju pasaulē. Vīzijas paliek tikai vīzijas, bet šī pasaule bez tevis paliek sliktāka.

9. Jēzus trešo reizi pakrīt zem krusta

Vai tas jau ir beigas? Nē, jo viss vēl nav piepildīts. Jēzus atrod sevī jaunus spēkus. Gribētos pabeigt ātrāk to, kas nav patīkams un kas prasa daudz darba, spēku un pūļu. Tu domā, ka tev vairāk nav spēka, ka vairs neizturēsi, ka tavi cilvēciskās izturības resursi ir iztukšoti... Mūsu cilvēciskajā dzīvē ir milzumdaudz tādu situāciju, kad liekas, ka vairs nav padoma, kā tikt galā ar šo vai citu problēmu. Bet vai gadījumā nav pienācis laiks ļaut Kristum ienākt tavā dzīvē? Vai vēl neapnīka būt par pašpietiekamu, pašdarbīgu, pašiznīcinošu? Kad izsīkst visas cilvēciskās cerības, Kristus parāda to, ka viss vēl nav zaudēts. Kaut arī tevi visi atstātu un pamestu, Viņš tevi nepametīs un neatstās, ja nu tikai tu Viņu pats atstāsi un pameksi. Dāvā sev un citiem vēl vienu izdevību un iespēju! Neesi neticīgs, bet esi ticīgs! Celies, vēl palicis tikai kāds neliels gabaliņš!

10. Jēzum novelk drēbes

Norāva godību un cieņu. Kristus stāv kails - pazemots. Cik vienkārši nolaupīt cieņu, godību un cik vienkārši ir pazemot. Vai izjūtam prieku, kad redzam kādu, kas ir pazemots? Nē, negribas skatīties! Kāpēc jāskatās uz tādu kaunu?! Vai tad ierunājās sirdsapziņa? Ir ļoti vienkārši pieradināt sevi pie sātana un viņa advokātu valdošajiem uzskatiem un standartiem. Brīžiem tikai viens vārds, puspatiesība, bet pasaule pierakstīs savu - un skaties, kāds no cilvēku nelaiemes un sāpēm iegūs peļņu... Kāda ir vērtība cilvēka miesai? Nicināt savu miesu nozīmē izmest Dievu no savas dzīves. Kāpēc Dievs tik traucē tavā dzīvē? No Viņa taču tika atņemts absolūti viss, pat drēbes norāva, stāv kails... Un tomēr visu atņemt nespēja. Cilvēku nevar līdz galam iznīcināt, jo cilvēks ir radīts pēc Dieva attēla un līdzības. Miesa ir pakļauta satrūdēšanai, dvēsele paliek dzīva uz mūžiem.

11. Jēzus tiek piesists krustā

No krusta neizmuksi, no naglām paslēpties nespēsi... Arī no sāpēm neaizbēgsi. Bēgšana un bailes ir kaut kas ļoti dabisks un vienlaicīgi tik nereāls, apgrūtināošs un traucējošs. Pasaule nemīl sāpes, ciešanas un bailes. Tomēr tās ir ierakstītas katra cilvēka dzīvē. Mūsdienās cieš daudz nevainīgo. Labi, ja tu palīdzī citiem, labi, ka esi klātesošs ar palīdzību kāda cilvēka ciešanās... Tomēr. Vai neesi gadījumā arī tu sāpinājis kādu? Vai atceries to dienu? Kad tas viss bija? Varbūt esi sāpinājis kādu tieši šodien? Tieši pirms

nekā gāji uz baznīcu? Mēs sitām krustā savus tuviniekus ar savu vārdu, savu roku, sava egoisma un savas vienaldzības naglām.

Jēzu, glāb mūs no vēlmēm sist krustā citus cilvēkus! Palīdzi būt par tiem, kuri nes mīlestību!

12. Jēzus mirst pie krusta

Kaut arī katru sagaida viens un tas pats, nāve, tomēr katram tā būs citādāka. Var būt mierīga, laipna, maiga, ledaina, sāpīga, pārsteidzoša, ļauna... Vecie cilvēki mēdz teikt: jābūt gatavam uz nāvi, bet... Ja vajag mirt, tad tikai ne šodien. Bet kas zina - varbūt jau rīt tevis vai manis vairs šeit virs zemes nebūs? Pārāk liela pašpārliecinātība daudzus jau aiznesa no šīs dzīves, un viņu vairs šeit nav... Un katru reizi mēs sakām: pārāk agri nomira; varēja vēl kādu laiciņu padzīvot. Bet. Nāve nekad neatnāk "pārāk agri". Droši vien Marijai un apustuļiem Jēzus arī nomira pārāk agri... Viņš nomira, jo sīta Viņa stunda, Viņa laiks. Vai esi padomājis par savu nāvi; varbūt derētu sākt gatavoties tās atnākšanai? Saki: "Nu, vēl laika gana!", bet varbūt jau ir atnācis šis tavš laiks? Mēs neko nepaņemsim līdzi. Tikai to, kas ir bijis tavā sirdī. Tad dzīvo un dari tā, lai garāmgājēji pie tava kapa pateiktu: te atdusas labs cilvēks.

13. Jēzu noņem no krusta

"Ir piepildīts!", krusts ir izpildījis savas funkcijas, tas paliks tukšs un kļūs par ciešanu simbolu. Nevis parasto ciešanu, bet to ciešanu, pateicoties kurām tika atpestīta visa pasaule. Cik reižu tu paskatīsies uz krustu, padomā arī par tiem, kuriem krusts vairs nav vajadzīgs, jo viņu vairs nav, viņi jau ir tur, citā pasaulē... Tagad tu vēl nes savu krustu, jo tavš ceļš vēl nav beidzies. Jēzus tika noņemts no krusta; tur bija Māte un tuvinieki. Ļoti bieži mēs esam bezpalīdzīgi nāves priekšā. Kāpēc viņu vairs nav? Bet viņi atdusas mierā. Palūgsimies tagad par tiem, kuri jau ir sasnieguši mūžības krastus, lai šī lūgšana kļūst par mūsu pateicību. Varbūt arī tev būs kādreiz vajadzīga tieši tāda lūgšana. Kad pēdējo reizi tu esi atcerējies par saviem mirušajiem? Kad pēdējo reizi tika celebrēta par viņiem svētā Mise?

14. Jēzu ieliek kapā

Kā izskatās zārks? Vai tas zārks ir skaistāks par to? Un vai šis ir sliktāks par to? Gribētos pateikt: "Vislabākais būs tāds, kurā tu izskatīsies kā dzīvs". Bet pirms nekā tu sāksi rūpēties par savu zārku, parūpējies par savu dvēseli. Var gadīties, ka esi jau uzlicis sev pieminekli un, atnākot uz kapiem, tu redzi kā viss izskatīsies tad, kad tevis vairs te nebūs. Skaists, no granīta vai marmora... Tas viss paliks pēc tevis. Bet lai Dievs dotu, ka pēc tevis paliktu ne tikai piemineklis. Jēzus uzvarēja akmeni - Viņš augšāmcēlās. Un arī tu jau tagad vari uzvarēt savas sirds akmeni. Kļūsti par jaunu cilvēku, mīlestības un piedošanas cilvēku. Tieši tas lai arī paliek pēc tevis - mīlestība un piedošana.

Nobeigumā:

Pateicos Tev, Jēzu, par krustaceļa dāvanu. Mans ceļš vēl nav beidzies. Lūdzu Tevi, lai es neaizietu no Tevis pārāk tālu. Šodien es zinu, ka tas krusts, kuru nesu, ir tieši tāds, kādam tam ir jābūt - man piemērots, atbilstošs maniem spēkiem un manam vājumam. Un es zinu, Kungs, ka es neesmu viens pats - paliec ar mani vienmēr. Dāvā man vēl vienu iespēju un izdevību būt tuvāk Tev, pie Tevis atgriezties un pie Tevis palikt! Amen.